

2018. május 30., szerda

P8_TA(2018)0223

Az uniós piacra jutási kritériumokkal rendelkező halászati termékek megfelelőségének megállapítása

Az Európai Parlament 2018. május 30-i állásfoglalása az uniós piacra jutási kritériumokkal rendelkező halászati termékek megfelelőségének megállapítására vonatkozó ellenőrző intézkedések végrehajtásáról (2017/2129(INI))

(2020/C 76/07)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a közös halászati politikáról, az 1954/2003/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2371/2002/EK és a 639/2004/EK tanácsi rendelet és a 2004/585/EK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 11-i 1380/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽¹⁾,
- tekintettel a közös halászati politika ellenőrzési rendszerére, beleértve a 2009/1224/EK tanácsi rendeletet ⁽²⁾, a 2008/1005/EK tanácsi rendeletet ⁽³⁾, valamint a 2017/2403/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet ⁽⁴⁾,
- tekintettel a halászati és akvakultúra-termékek piacának közös szervezéséről, az 1184/2006/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 104/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 11-i 1379/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁵⁾,
- tekintettel az emberi fogyasztásra szánt állati eredetű termékek hatósági ellenőrzésének megszervezésére vonatkozó különleges szabályok megállapításáról szóló, 2004. április 29-i 854/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁶⁾,
- tekintettel a halállományok megőrzésére irányuló, a nem fenntartható halászatot engedélyező országok esetében alkalmazandó egyes intézkedésekről szóló, 2012. október 25-i 1026/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁷⁾,
- tekintettek a Számvevőszék „Importeljáráások: jogszabályi keretek hiányosságai és a nem kellően eredményes végrehajtás hátrányos hatással vannak az Unió pénzügyi érdekeire” című, 2017. decemberi 19/2017. sz. különjelentésére,
- tekintettel „A halászflokkák igazgatása a legkülső régiókban” című, 2017. április 27-i állásfoglalására ⁽⁸⁾,
- tekintettel eljárási szabályzatának 52. cikkére, továbbá az Elnökök Értekezlete saját kezdeményezésű jelentések készítésére vonatkozó engedélyezési eljárásról szóló, 2002. december 12-i határozata 1. cikke (1) bekezdésének e) pontjára, valamint 3. mellékletére,
- tekintettel a Halászati Bizottság jelentésére (A8-0156/2018),

A. mivel a világ legnagyobb, halászati és akvakultúra-termékeket forgalmazó piaca az EU, 2016-ban a teljes behozatal 24%-át fogadta be, és az ilyen termékek fogyasztásának több mint 60%-a a behozataltól függ;

⁽¹⁾ HLL 354., 2013.12.28., 22. o.

⁽²⁾ A Tanács 1224/2009/EK rendelete (2009. november 20.) a közös halászati politika szabályainak betartását biztosító közösségi ellenőrző rendszer létrehozásáról, a 847/96/EK, a 2371/2002/EK, a 811/2004/EK, a 768/2005/EK, a 2115/2005/EK, a 2166/2005/EK, a 388/2006/EK, az 509/2007/EK, a 676/2007/EK, az 1098/2007/EK, az 1300/2008/EK és az 1342/2008/EK rendelet módosításáról, valamint a 2847/93/EGK, az 1627/94/EK és az 1966/2006/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HLL 343., 2009.12.22., 1. o.).

⁽³⁾ A Tanács 1005/2008/EK rendelete (2008. szeptember 29.) a jogellenes, nem bejelentett és szabályozatlan halászat megelőzésére, megakadályozására és felszámolására irányuló közösségi rendszer létrehozásáról, továbbá a 2847/93/EGK, az 1936/2001/EK és a 601/2004/EK rendelet módosításáról és az 1093/94/EK és az 1447/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 286., 2008.10.29., 1. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2017/2403/EU rendelete (2017. december 12.) a külső vizeken halászó flották fenntartható kezeléséről, valamint az 1006/2008/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 347., 2017.12.28., 81. o.).

⁽⁵⁾ HLL 354., 2013.12.28., 1. o.

⁽⁶⁾ HL L 139., 2004.4.30., 206. o.

⁽⁷⁾ HLL 316., 2012.11.14., 34. o.

⁽⁸⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0195.

2018. május 30., szerda

- B. mivel a közös halászati politika reformjának fényében a halászati és akvakultúra-termékek Európai Unióba való behozatalának rendszeréről szóló, 2010. július 8-i állásfoglalásában ⁽⁹⁾ az Európai Parlament hangsúlyozza, hogy a halászati és akvakultúra-termékek importálására vonatkozó európai kereskedelempolitika elé alapvető célként kell kitűzni annak biztosítását, hogy az importált termékek is minden szempontból megfeleljenek a közösségi termékekkel szemben felállított követelményeknek, és hogy az EU-nak a halállomány megőrzése és a halászat fenntartása érdekében tett erőfeszítései összeegyeztethetetlenek a termékek olyan országokból történő importálásával, amelyek úgy halásznak, hogy közben nem törődnek a fenntarthatósággal,
- C. mivel a Bizottság 2015. október 14-i „A mindenki számára előnyös kereskedelem: a felelősebb kereskedelem- és beruházáspolitikára felé” című közleménye (COM(2015)0497) szerint az Uniónak felelősegteljesebb kereskedelempolitikát kell folytatnia a fenntartható fejlesztési célok megvalósításának eszközeként;
- D. mivel a tagállamok feladata ellenőrizni, hogy az uniós tenyésztőktől származó halak megfelelnek-e az EU egészségügyi előírásainak, míg az importált halak esetében az Európai Bizottság engedélyezi a harmadik országoknak, hogy azonosítsák azokat a létesítményeket, amelyek exportálhatnak halászati termékeket az EU-ba, feltéve, hogy azonos előírásokat tudnak garantálni;
- E. mivel az EU legkülső régiói a Karib-térségben, az Indiai-óceánon és az Atlanti-óceánon olyan harmadik országok szomszédságában találhatók, amelyek halászati, termelési és forgalmazási feltételei nem mindig felelnek meg az európai szabványoknak, ami tisztességtelen kereskedelmet eredményez a helyi termelők számára;
- F. mivel számos ratifikálandó és végrehajtandó nemzetközi jogi eszköz foglalkozik a halászatokkal, mint például a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 188. számú halászati munkaügyi egyezménye (ILO C188), a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet 2012. évi fokvárosi egyezménye, valamint a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet halászhajók személyzetének képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló nemzetközi egyezménye (STCW-F),
- G. mivel a 3/2017 sz. „Food from the Oceans” („Az óceánokból származó élelmiszer”) című, 2017. november 29-i tudományos szakvélemény következtetései javasolják a fenntartható fejlesztési célok integrálását valamennyi uniós szakpolitikába, valamint ugyanezen megközelítés alkalmazását egyéb nemzetközi szintereken és a világ más régióinak támogatása során, hogy olyan egyensúlyt lehessen kialakítani a gazdasági és az ökológiai célkitűzések között, amely magában foglalja az élelmiszer előállítását és a tengeri környezetet is;
1. megjegyzi, hogy a halászati és akvakultúra-termékek forgalomba hozatala érdekében az uniós gazdasági szereplőknek számos rendeletnek és szigorú követelményeknek kell megfelelniük, beleértve a közös halászati politika szabályait, valamint az egészségügyi, munkaügyi, hajóbiztonsági és környezetvédelmi előírásokat, amelyeket a megfelelés biztosítása érdekében szabályozások támasztanak alá, meggyőződése, hogy ezek együttesen magas mércét jelentenek a termékek az uniós fogyasztók által jogosan elvárható minőségére és fenntarthatóságára vonatkozóan;
  2. úgy véli, hogy a harmadik országokban működő halászatok és onnét származó akvakultúra-termékek megfelelése a környezeti és társadalmi fenntarthatóságra vonatkozó uniós előírásoknak elősegítené a fenntartható gazdálkodást ezekben a harmadik országokban, továbbá az uniós termékek és a harmadik országokból származó termékek közötti méltányosabb versenyt;
  3. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az ilyen termékek behozatalára kevesebb ellenőrzés alkalmazandó, a főbb ellenőrzést az egészségügyi előírásoknak, valamint a jogellenes, nem bejelentett és szabályozatlan halászatról szóló rendeletnek ⁽¹⁰⁾ való megfelelés ellenőrzése jelenti, utóbbi pedig kizárólag annak biztosítását célozza, hogy a halászat módja megfeleljen az alkalmazandó szabályoknak,
  4. hangsúlyozza, hogy az importált és az európai halászati és akvakultúra-termékek tekintetében az azonos elbánás biztosítása érdekében, amely az EU halászati politikájának kulcsfontosságú célja kell, hogy legyen, az EU-nak minden importált termék esetében meg kell követelnie az állományok megőrzésére és a velük való gazdálkodásra vonatkozó uniós előírásoknak, valamint az uniós jogszabályokban előírt higiéniai követelményeknek való megfelelést; megjegyzi, hogy ez elősegítené a tisztességesebb verseny megteremtését és javítana a harmadik országok tengeri erőforrások kiaknázására vonatkozó normáin;
  5. úgy véli, hogy az EU-nak a közös halászati politika keretében a halállomány megőrzése és a halászat fenntartására érdekében tett fokozott erőfeszítései összeegyeztethetetlenek a halászati és akvakultúra-termékek olyan országokból történő importálásával, amelyek úgy fokozzák halászati erőfeszítéseiket, hogy közben nem törődnek a fenntarthatósággal és csak a rövid távú nyereségességet tartják szem előtt;

⁽⁹⁾ HLC 351. E, 2011.12.2., 119. o.

⁽¹⁰⁾ A Tanács 1005/2008/EK rendelete.

2018. május 30., szerda

6. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a halak forgalmazására vonatkozó eltérő szabályok olyan, hátrányosan megkülönböztető piacot hoznak létre, amely kedvezőtlenül érinti az uniós halászokat és haltenyésztőket, ezért fokozni és javítani kell a halászati és akvakultúra-termékek ellenőrzését;
7. úgy véli, hogy az ellenőrzési rendelet ⁽¹⁾ alkalmazását minden tagállamban meg kell erősíteni, hogy az ellátási lánc minden szakaszában homogén és harmonizált módon alkalmazásra kerüljön, beleértve a kiskereskedelmi és éttermi szolgáltatásokat, valamint az uniós és az importált termékeket egyaránt; megjegyzi, hogy ez a címkézési rendelkezésekre is vonatkozik;

Egészségügyi előírások

8. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az Unió által előírt és a harmadik országok illetékes hatóságai által alkalmazott, az Unióbba exportált halászati termékekre vonatkozó egészségügyi előírások betartásának ellenőrzésére kialakított rendszer nem garantálja kellő mértékben, hogy ezeket az előírásokat mindig betartsák;
9. felhívja a Bizottságot, hogy nyújtson több képzést, technikai segítségnyújtást és alakítson ki több intézményi kapacitásfejlesztésre szolgáló létesítményt annak érdekében, hogy elősegítse a fejlődő országokat az uniós szabályoknak való megfelelésben; ösztönzi az olyan típusú kezdeményezéseket, mint az Egészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Főigazgatóság (DG SANTE) által működtetett „jobb képzés a biztonságosabb élelmiszerekért” elnevezésű program, amely képzéseket nyújt a fejlődő országok hivatalos ellenőrző személyzete számára a halászati és akvakultúra-termékekre vonatkozó uniós szabványokról;
10. ragaszkodik ahhoz, hogy az importált halászati és akvakultúra-termékekre, többek között a takarmányokra és takarmány-alapanyagokra, szigorúan és teljes körűen (élelmiszer-biztonság, nyomon követhetőség, megelőzés) alkalmazzák a fogyasztóvédelem szempontjából rendkívül fontos egészségügyi normákkal és ellenőrzésekkel kapcsolatos közösségi szabályozást; ebben a tekintetben sürgeti a Bizottságot, hogy tökéletesítse a harmadik országokra vonatkozó ellenőrzési programját az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal küldetéseinek tökéletesítése révén, elsősorban a küldetésenként ellenőrzendő létesítmények számának növelésével, annak érdekében, hogy a harmadik országokban fennálló helyzetet jobban tükröző eredményeket kapjunk;
11. tudomásul veszi, hogy még az Egészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Főigazgatóság által végzett ellenőrzések is azt mutatják, hogy néhány harmadik ország messze elmarad annak biztosításától, hogy a termékek megfeleljenek a szükséges egészségügyi előírásoknak, legalábbis a halászhajók, feldolgozó hajók és hűtőhajók tekintetében, ami akadályozza az uniós határállomásokon végzett, a jogszabályban előírt egészségügyi követelményeknek való megfelelést vizsgáló egészségügyi ellenőrzéseket;
12. aggasztják azok a beszámolók, amelyek szerint a Nyugat-Afrika partjainál tevékenykedő nem uniós halászhajók nehézségekbe ütköznek a termékek nyomon követhetőségének és az egészségügyi előírások betartásának biztosítása terén; úgy véli, hogy a harmadik országok által az EU-ba történő kivitelre engedéllyel rendelkező hajók és létesítmények számára kiadott tanúsítványok valóságában nem lehet teljes mértékben megbízni;
13. úgy véli, hogy annak engedélyezése, hogy a harmadik országok más kiválasztott harmadik országokra (akár part menti államokra) ruházzák az ilyen tanúsítványok kiállításának jogát, ellentétes a lobogó szerinti állam felelősségének elvével, amely a közös halászati politika és az IUU-rendelet egyik alappillére, és különösen ellentétes a fogási tanúsítványt kiállító lobogó szerinti állam felelősségével; úgy véli, hogy a Bizottságnak meg kell szüntetnie azt a gyakorlatot, amely révén lehetővé teszi harmadik országok számára, hogy ezt a hatáskört más országokra ruházzanak át;
14. úgy véli továbbá, hogy a halászhajók egészségügyi vizsgálatát az illetékes hatóságoknak évente legalább egyszer el kell végezniük;

A munkavállalói jogok

15. felhívja a figyelmet arra, hogy míg a tagállamok dicséretes módon ratifikálták a tengerészekre vonatkozó nemzetközi egyezményeket, addig rendkívül gyengén teljesítenek a halászokra vonatkozó egyezmények ratifikálásában, és sürgeti őket, hogy azonnal ratifikálják a vonatkozó jogi eszközöket, beleértve az ILO 188. számú egyezményét, a fokvárosi megállapodást és a halászhajók személyzetének képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló nemzetközi egyezményt (STCW-F);

⁽¹⁾ A Tanács 1224/2009/EK rendelete.

2018. május 30., szerda

16. gratulál a szociális partnereknek ahhoz, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 155. cikkének alkalmazásával sikerült elérniük az (EU) 2017/159 tanácsi irányelv⁽¹²⁾ létrehozását, amely részlegesen végrehajtja az ILO 188. számú egyezményét, valamint sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az irányelv nem foglalkozik az egyéni vállalkozóként működő halászokkal, s sürgeti az Európai Bizottságot, hogy egészítse ki a folyamatot egy végrehajtási intézkedéseket tartalmazó kiegészítő irányelvre irányuló javaslat benyújtásával, ahogyan azt a tengeri szállítással kapcsolatban tette;

17. sürgeti az Európai Bizottságot, hogy ezzel összefüggésben az STCW-F tekintetében kezdeményezzen az EUMSZ 155. cikkének alkalmazására irányuló eljárásokat annak érdekében, hogy javítsa a világ egyik legveszélyesebb foglalkozásaként számon tartott halászat során a tengeri biztonságot;

18. támogatja az uniós halászati politika javítására irányuló, folytatódó erőfeszítéseket annak érdekében, hogy környezeti szempontból fenntarthatóbbá váljon, ezáltal biztosítsa a part menti közösségek hosszú távú fennmaradását, valamint a tápláló élelmiszerek forrását; ezzel szembeállítja az uniós piac növekvő nyitottságát az olyan harmadik országokból származó halászati termékek iránt, amelyek gazdálkodási rendszerei kevésbé szigorúak; úgy véli, hogy ez a halászati politika és a kereskedelempolitika közötti koherencia hiányát eredményezi;

Kereskedelempolitika

19. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az Európai Bizottság olykor ellentmondásos jelzéseket küld a harmadik országoknak, például olyan országokkal tárgyal szabadkereskedelmi megállapodásokról vagy az uniós piachoz való egyéb hozzáférési lehetőségekről, amelyeket korábban az IUU-rendelet vagy a nem fenntartható halászatról szóló rendelet⁽¹³⁾ értelmében nem együttműködő országgént azonosított,

20. felhívja a Bizottságot, hogy biztosítsa az Unió kereskedelmi és halászati politikái közötti szoros koordinációt, többek között a halászzal kapcsolatos kérdéseket érintő kereskedelmi megállapodásokról folytatott tárgyalások során; elengedhetetlennek tartja a szabadkereskedelmi megállapodások által az uniós halászati termékekre gyakorolt gazdasági és társadalmi hatás elemzését, illetve szükség esetén megfelelő védintézkedések bevezetését és bizonyos halászati termékeket érzékeny termékek minősítését;

21. úgy véli, hogy az Unió a világ legjelentősebb halászattermék-importőreiként a többi, jelentős mennyiségű halászati terméket importáló országgal együtt osztozik a politikai felelősségen annak biztosításáért, hogy a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) kereskedelmi előírásai megfeleljenek a halgazdálkodásra és a halállomány védelmére vonatkozó lehető legmagasabb szintű globális normáknak, ezért felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az EU két- és többoldalú kereskedelmi megállapodásaiban erősítsék meg a tisztességes, átlátható és fenntartható halkereskedelmet;

22. ragaszkodik ahhoz, hogy az Európai Bizottság által tárgyalt szabadkereskedelmi megállapodásokba vagy kereskedelmi előírásokat tartalmazó, egyéb többoldalú megállapodásokba foglaljanak bele olyan, a fenntartható fejlődésre vonatkozó, a halászatokkal kapcsolatos konkrét problémákra kiterő fejezeteket, amelyek:

— egyértelműen megerősítik az IUU-rendelet követelményeit, és arra kötelezik a harmadik országokat, hogy olyan eljárásokat kezdeményezzenek, amelyekkel megakadályozzák, hogy a jogellenesen, nem bejelentett módon és szabályozatlanul fogott halak bejuszanak a piacukra annak érdekében, hogy ezáltal meggátolják, hogy azok közvetve az EU területére kerüljenek,

— arra kötelezik a harmadik országokat, hogy ratifikálják és hatékonyan végrehajtsák a legfontosabb nemzetközi halászati egyezményeket, mint az ENSZ tengerjogi egyezményét, az ENSZ halállomány-megállapodását, az ENSZ Élelmiszer- és Mezőgazdasági Szervezetének a kikötő szerinti államokra vonatkozó intézkedéseiről szóló megállapodását, valamint a FAO betartási megállapodását, és hogy megfeleljenek a regionális halászatirányítási szervezetek előírásainak,

23. felhív a legkülső régiók érdekeinek alapos megfontolására a fenntartható halászati partnerségi megállapodások vagy kereskedelmi megállapodások megkötése során harmadik országokkal, szükség esetén az érzékeny termékekre alkalmazott kivétel révén;

24. felhívja a Bizottságot, hogy a brexit utáni időszakra vonatkozó megállapodás kidolgozása során tegye függővé az Egyesült Királyságnak a halászati és akvakultúra-termékek uniós piacához való hozzáférést az uniós hajók brit vizekhez való hozzáféréstől és a közös halászati politika alkalmazásától;

⁽¹²⁾ HLL 25., 2017.1.31., 12. o.

⁽¹³⁾ 1026/2012/EU rendelet.

2018. május 30., szerda

25. felhívja a Bizottságot, hogy javasolja a GSP-rendelet⁽¹⁴⁾ módosítását olyan fontos halászati megállapodások felvétele céljából a ratifikálandó és alkalmazandó megállapodások közé, mint például az ENSZ tengerjogi egyezménye, a halállományokról szóló ENSZ-megállapodás, a nemzetközi védelmi és gazdálkodási intézkedések nyílt tengeri halászhajók általi betartásának előmozdításáról szóló FAO-megállapodás és a kikötő szerinti államok intézkedéseiről szóló FAO-megállapodás, valamint olyan rendelkezésekkel való kiegészítése céljából, amelyek lehetővé teszik a GSP + státusz felfüggesztését azokban az esetekben, amikor a fenti eszközök rendelkezéseit nem alkalmazzák;

26. hangsúlyozza, hogy a szabadkereskedelmi megállapodások kereskedelemmel és fenntartható fejlődéssel foglalkozó fejezeteinek végrehajtása terén fennálló hiányosságok orvoslása és e rendelkezések megerősítése érdekében azokban kötelező érvényű vita-rendezési mechanizmusról kell rendelkezni (amely magában foglalja a kormányok közötti konzultációkat, az egyeztető testület eljárásait, a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférést és a civil társadalommal való konzultációt), kiegészítve a nemzetközi kötelezettségvállalások be nem tartása esetén alkalmazandó szankciók alkalmazásának lehetőségével;

27. riasztónak tartja a Számvevőszék 19/2017. sz. különjelentésében ismertetett gyenge pontokat és kiskapukat a vámellenőrzések terén, és sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a lehető leggyorsabban hajtsák végre az abban foglalt ajánlásokat;

28. megjegyzi, hogy a nagyvállalatokra vonatkozó általános nem pénzügyi közzétételi kötelezettségeken felül további követelményeket vezettek be a fokozott átvilágítás kötelezettségére vonatkozóan két problematikus ágazatban – a faiparban és a konfliktusövezetből származó ásványok terén – minden méretű szereplőre (beleértve a kkv-kat is), amelyeket a felügyeleti lánc minden pontján alkalmazni kell; úgy véli, hogy a halászati termékek esetében is előnyösek lennének a hasonló kötelezettségek és sürgeti a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az e termékekre vonatkozó átvilágítási követelmények bevezetésének megvalósíthatóságát;

A forgalmazásra vonatkozó szabályok

29. megjegyzi, hogy míg a halászati és akvakultúra-termékek piacának közös szervezéséről szóló 1379/2013/EU rendelet rendelkezései valamennyi halászati és akvakultúra-termékre vonatkoznak, a fogyasztók számára készült címkékről szólók csak viszonylag kis termékcsoportokra alkalmazandók, amelyek nem foglalják magukban az előkészített, tartósított vagy feldolgozott termékeket; úgy véli, hogy a fogyasztói tájékoztatást e termékek esetében is fejleszteni kell, a címkéken kötelezően feltüntetendő további információk révén; úgy véli, hogy e termékek címkézését a fogyasztók tájékoztatása és a halászati és akvakultúra-termékek nyomon követhetősége érdekében javítani kell;

30. felhívja a Bizottságot, hogy támogassa az uniós halászok és haltenyésztők fenntarthatóságra irányuló erőfeszítéseiről szóló tájékoztató kampányokat, hangsúlyozva az uniós jogszabályok által előírt magas szintű minőségi és környezetvédelmi előírásokat a harmadik országokéhoz képest;

31. úgy véli, hogy a közös halászati politika és egyéb uniós jogszabályok szigorú betartása garantálja, hogy az uniós flotta megfeleljen a magas szintű környezetvédelmi, higiéniai-egészségügyi és szociális normáknak, ezért sürgeti a Bizottságot, hogy haladéktalanul vizsgálja meg egy, az uniós halászati termékeket megkülönböztető címke bevezetésének a lehetőségét;

32. meggyőződése, hogy az európai fogyasztók gyakran más termékeket választanának abban az esetben, ha jobb tájékoztatást kapnának az eladásra kínált termékek tényleges tulajdonságairól, földrajzi eredetéről, minőségükről és az előállítás vagy a halászat körülményeiről;

33. úgy véli, hogy a halászati termékek címkéin kötelezően feltüntetendő információknak tartalmazniuk kell a terméket kifogó hajó lobogója szerinti állam feltüntetését is;

34. üdvözlö az évtizedekkel ezelőtt elfogadott forgalmazási előírások Európai Bizottság által nemrégiben indított értékelését, amely azt kívánja megvizsgálni, hogy mely előírásokat kell alkalmazni a mai forgalmazási gyakorlatok és a termékek nyomonkövethetőségével kapcsolatban elérhető technológiák tükrében,

Ellenőrzési szabályozás

35. úgy véli, hogy az ellenőrzési szabályozást átfogó három rendelet kiegyensúlyozott csomagnak tekinthető, és jelentős előrelépéshez vezetett az uniós halászatirányítás terén,

36. üdvözlö azt, ahogy az Európai Bizottság végrehajtotta az IUU-rendeletet a harmadik országok tekintetében, és ezáltal megmutatta, hogy az EU felelős, piac szerint illetékes államként jelentős befolyással bír a globális halászat terén; sürgeti az Európai Bizottságot, hogy továbbra is gyakoroljon nyomást a többi piac szerinti illetékes államra, hogy tegyenek intézkedéseket a jogellenesen, nem bejelentett módon és szabályozatlanul fogott halak forgalomba hozatalának megakadályozása érdekében,

⁽¹⁴⁾ 978/2012/EU rendelet (HL L 303., 2012.10.31., 1. o.).

2018. május 30., szerda

37. kiemeli a civil társadalom által nemrégiben közzétett jelentést, amely 2010-től fogva elemzi a tengeri eredetű élelmiszerek uniós országokba irányuló importjának alakulását, vagyis attól az évtől kezdve, amelyben az IUU-rendelet hatályba lépett, és amely bemutatja, hogy a harmadik országokból a tagállamokba irányuló behozatal ellenőrzésének hiányosságai és a nem egységes szabályok hogyan teszik lehetővé az előírásoknak nem megfelelő termékek behozatalát az uniós piacra; felhívja tehát a tagállamokat, valamint a tranzit- és a rendeltetési országokat, hogy fokozzák tevékenységük összehangolásukat annak biztosítása érdekében, hogy a halimportra kiadott fogási tanúsítványokat alaposabban megvizsgálják; fontosnak tartja egy olyan harmonizált és összehangolt európai számítógépes rendszer kialakítását, amely megkönnyítheti a halimport ellenőrzését a tagállamokban;

38. úgy véli, hogy az Európai Bizottság és egyes tagállamok nem tudták szigorúan végrehajtani és betartatni mindhárom rendeletet, ahogyan azt az Európai Bizottság, az Európai Számvevőszék és a független megfigyelők dokumentumai igazolják;

39. úgy véli, hogy a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászatról szóló (IUU-) rendelet alkalmazása mellett szigorúbb ellenőrzésre van szükség az ilyen halászati termékek piaci értékesítése vonatkozásában, nevezetesen azért, hogy az illegális halászatból származó termékek szállításával gyanúsított tagállamokat és vállalatokat szigorúbb ellenőrzésnek vetik alá;

40. kéri a Bizottságot, hogy minden rendelkezésére álló eszközt használjon fel annak biztosítása érdekében, hogy az Unióba halászati és akvakultúra-termékeket exportáló országok szigorú politikát alkalmazzanak az állományok megőrzése érdekében; ösztönzi a Bizottságot, hogy minden megfelelő fórumon és különösen a regionális halászati gazdálkodási szervezetekben működjön együtt a fenti országokkal;

41. úgy véli, hogy a végrehajtási hiányosságok számos tekintetben megfigyelhetők, többek között az alábbiakban:

— a szankciók egyenlőtlenségei és a pontrendszer alkalmazásának elmulasztása különböző tagállamokban,

— a szankciók nem mindig eléggé visszatartó erejűek, hatékonyak vagy arányosak ahhoz, hogy megelőzzék a jogsértések megismétlődését;

— nem kielégítő adatgyűjtés és adatcsere a tagállamok által és azok között, különösen a közös és kompatibilis adatbázis hiánya miatt;

— a halak nyomonkövethetőségének hiányosságai, beleértve a nemzeti határokon való átlépés utáni nyomonkövethetőséget;

— a súlyellenőrzési gyakorlatok ellenőrzésének hiányosságai;

— jelentős különbségek a behozatal és a behozatali helyek ellenőrzésében, beleértve a fogási tanúsítványokat;

— a súlyos jogsértések egyértelmű és egységes meghatározásának hiánya a tagállamokban;

42. hangsúlyozza, hogy szükséges annak biztosítása, hogy amennyiben egy importált terméket valamely tagállam kikötőjében visszautasítanak, az ne juthasson be az uniós piacra egy másik tagállam másik kikötőjében;

43. egyetért abban, hogy az ellenőrzési szabályozásra vonatkozó rendeletek egyes rendelkezései többféleképpen értelmezhetők és ezáltal akadályozták az egységes végrehajtást, azonban úgy véli, hogy kellő nyitottsággal és politikai akarattal az Európai Bizottság és a tagállamok növelhetnék a hatályos jogszabályok egységesebb végrehajtására tett erőfeszítéseiket, például útmutatások és értelmezések révén;

44. megjegyzi, hogy a fenti szándék vezérelte az uniós halászati ellenőrzési rendszer szerinti kötelezettségeknek való megfeleléssel foglalkozó szakértői csoport létrehozását, amelyet a közös halászati politika reformjának részeként hoztak létre, hogy a hiányosságokról folytatott őszinte vita helyszínévé váljon a szereplők számára, és sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a csoport működése eddig nem a fenti elképzelések szerint alakult;

45. úgy véli, hogy sokkal többet kell tenni az ellenőrzési rendszer teljes körű végrehajtásának ösztönzése érdekében, beleértve a feltárt jogsértések megfelelő nyomon követését, illetve a tagállamok általi jelentéstétel javítását a hozott intézkedésekről, valamint az információk hatékonyabb cseréjét a tagállamok között, illetve a tagállamok és a Bizottság között;

46. sürgeti a Bizottságot, hogy a rendelkezésére álló eszközök teljes körét használja arra, hogy ösztönözze a tagállamokat az ellenőrzési rendszer rendelkezéseinek teljes körű végrehajtására, beleértve adott esetben az Európai Tengerügyi és Halászati Alapból származó források visszatartását;

2018. május 30., szerda

47. megismétli az uniós halászati ellenőrzések egységessé tételének mikéntjéről szóló, 2016. október 25-i állásfoglalásában⁽¹⁵⁾ levont következtetést, amely szerint az ellenőrzési rendelet vagy az IUU-rendelet felülvizsgálatának célzottnak kell lennie, és kizárólag azokra az aspektusokra kell fókuszálnia, amelyek lehetetlenné teszik a hatékony és egységes ellenőrzéseket az Unió minden tagállamában;

48. felhív arra, hogy az Európai Halászati Ellenőrző Hivatal (EFCA) hatáskörét terjesszék ki a halászati megállapodások hatálya alá tartozó hajók ellenőrzésére, többek között az aláíró állam illetékes hatóságaival való együttműködés alapján, valamint az EFCA-nak az ehhez szükséges források biztosítására;

49. rendkívül sajnálatosnak tartja, hogy a Bizottság határozatot hozott a teljes ellenőrzési rendszer átfogó felülvizsgálatának megindításáról anélkül, hogy megfelelő nyilvános konzultációt folytatott volna az IUU-rendelet végrehajtásáról, az EFCA mandátumáról vagy a teljes csomag felülvizsgálatáról, amint azt a minőségi jogalkotásra vonatkozó iránymutatások előírják; úgy véli, hogy az összes ilyen elemre vonatkozó hivatalos nyilvános konzultáció – a felülvizsgálatra vonatkozó javaslat előterjesztését megelőzően – lehetővé tenné valamennyi érdekelt fél számára, hogy kellő mértékű hozzájárulást nyújtson a közös halászati politika e legkritikusabb pillérének felülvizsgálatához;

50. határozottan ragaszkodik ahhoz, hogy a felülvizsgálat nem vezethet a jelenlegi intézkedések gyengüléséhez, hanem inkább a halászati ellenőrzések egyenlő feltételeinek fejlesztésére és megerősítésére kell fókuszálnia, mivel ez az egyetlen lehetséges módja annak, hogy a közös halászati politika „közös” mivoltát garantálni lehessen,

51. ragaszkodik ahhoz, hogy a felülvizsgált ellenőrzési rendszer a következő alapelveket foglalja magában:

— a tengeren, a kikötőkben és a felügyeleti lánc egésze mentén végzett ellenőrzésekre vonatkozó uniós szintű szabványok és normák;

— a halak teljes nyomon követhetősége a felügyeleti lánc mentén, a hajótól kezdve az utolsó értékesítési pontig;

— valamennyi gazdasági szereplő – beleértve a 10 méter alatti hajókat és a szabadidős halászokat is – fogásainak teljes adatai;

— a szankciók azonos szintje minden tagállamban;

— közös meghatározás arra nézve, hogy mi tekintendő jogsértésnek;

— minden tagállam által azonos módon alkalmazott pontrendszer;

— kellően visszatartó erejű, hatékony és arányos szankciók;

— a Bizottság és valamennyi tagállam számára hozzáférhető rendszer az észlelt jogsértésekkel, valamint a jogi és igazságügyi nyomon követéssel kapcsolatos valamennyi információ cseréjére;

— a rendelkezésre álló technológiák terén elért újítások teljes körű bevezetése, valamint a jövőben létrehozandó technológiák bevezetésére való képesség, a jogszabály-módosítás szükségessége nélkül;

— a Bizottság és a tagállamok, valamint adott esetben a tagállami régiók felelősségi köreinek egyértelmű meghatározása;

— ne kerüljön sor az ellenőrzési rendelet regionalizációjára;

52. felhívja a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb nyújtsa be az ellenőrzési rendelet módosítására vonatkozó javaslatát;

53. ragaszkodik ahhoz, hogy az IUU-rendelet rendelkezéseit és elveit semmilyen módon ne lehessen megváltoztatni vagy meggyengíteni, figyelembe véve e rendelet hatalmas sikerét és a világ halászataira gyakorolt hatását;

54. ragaszkodik ahhoz, hogy a harmadik országoknak az előzetes azonosítás, azonosítás és jegyzékbe vétel IUU-rendeletben meghatározott folyamataiba való felvétele bármilyen politikai beavatkozás nélkül történjen, és hogy a jegyzékből való törlést szigorúan arra kell alapozni, hogy az érintett ország teljes mértékben teljesítette-e a Bizottság által szükségesnek ítélt változtatásokat;

⁽¹⁵⁾ Elfogadott szövegek, P8_TA(2016)0407.

2018. május 30., szerda

55. úgy véli, hogy az EFCA szerepét meg kell erősíteni annak érdekében, hogy nagyobb szerepet vállalhasson az ellenőrzési és IUU-rendeletek alkalmazásában, ideértve az adatok ellenőrzését és keresztellenőrzését a felügyeleti lánc mentén, a Bizottság és a tagállamok által végzett ellenőrzések tervezését és összehangolását, valamint a fogási tanúsítványok ellenőrzését;

o

o o

56. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.
